

Предупреждение за България

На **27 януари 1944 г.** Радио Лондон, в емисиите си на български в **18.00** и **21.15 ч.**, предава: „Съюзническите правителства отправят строго предупреждение към българския народ. Ако той не престане да подпомага Германия, ако не се откаже от съюза с нея, ако не отзове войските си и не капитулира, той ще се смята като съюзник на Германия. Когато Хитлер отгъпи на линията Дунав-Сава, България ще бъде опустошена. Съюзниците ще започнат една невиджана офанзива по суша, море и въздух. България ще бъде изложена на нея наравно с Германия. Единственият начин да се спаси от гибел е обща политическа акция срещу кликата предатели, които свързаха съдбата на България с Германия, ще бъдат третираны като приятели”.

Януари **1944 г.** - в. „Дейли Мейл“ и в. „Таймс“ от **17 януари с.г.** пишат: „...дори тъпите в политическото отношение българи трябва да разберат, че не може да им се правят никакви отстъпки, особено за сметка на гърци и сърби“.

Бомбардировките на българските градове се засилват.

22 март 1944 г. - Идън, на поставен му въпрос в камарата на общините, отговаря: „Не става ни най-малко въпрос да се отстъпват гръцки или югославски области на България, за да убедим последната да излезе от войната. Британското правителство съзнава напълно нуждата да вземе необходимите мерки, щото предложените на България условия да бъдат приемливи за нашите съюзници, които са пряко заинтересувани.“ Условието за мир с България ще бъдат изработени в съгласие със съюзниците на Англия.

10 септември 1944 г. – британският пълномощен министър при гръцкото емигрантско правителство, в телеграма до Форин Офис, след като посочва действията на българската администрация и войска в окупационната зона в Гърция, предупреждава: „Всеки грък би сметнал за висша несправедливост, ако след всичко това България се приеме като своюваща. Това би ли означавало, че на българските войски в Гърция ще бъде разрешено да останат там, за да се бият срещу германците? Те ще бъдат ли разглеждани като партньори при освобождението на Гърция?...Единственият отговор от наша страна трябва да бъде ускоряването на освобождението на Гърция ...Всяко нещо, което е свързано с българското излизане от войната се следи с подозрение.

На **13** септември **1944** г. Форин Офис моли Комитета на началниците на щабове за мнение на военното ръководство относно сключване на примирие с България.

На **15** септември с.г. Обединеният щаб отговаря: „ Предоставянето на България на приза на съвоюваща (страна) би било в непосредствено противоречие с желанията и интресите на едни от нашите най-твърди съюзници и вероятно би имало обратен ефект за непосредствените условия на гърците както в, така и извън Гърция. Нещо повече, нашите дългосрочни стратегически интереси налагат да останем в приятелски отношения с гърците и на българите да не бъде дедена възможност или извинение за оставането им по бреговете на Егейско море. Югославяните, особено сърбите, също може да създадат трудности, ако българите бъдат приети за съвоюващи.”

На **16** септември с.г. заместник-началниците на щабове отговарят идентично на Форин Офис. В писмото е изразено становището: „ ...Не знаем руските сили или намерения на този театър (на военните действия), но не е за вярване, че българската помощ е от съществено значение за успеха на руските операции...”

Тази оценка на английските военни специалисти трябва да знаят онези български „ съдници “, които твърдят, че Трети украински фронт на съветската армия бил много слаб и затова те са принудили българската армия да участва във войната. Всъщност те осигуриха предотвратяването на поредната национална катастрофа на България.

26 септември **1944** г. – Лондон, Английския парламент, министър-председателят У. Чърчил в речта си за България казва: „ Не можем да забравим многобройните жестокости и разорения, за които са отговорни българите, както пред Гърция, така и пред Югославия. Някой от най-лошите военнопръстъпници са българи. Поведението на техните войски при опустошаването и завладяването по заповед на Хитлер на техните нещастни потиснати съседи е срамна страница, пълната компенсация на която трябва да се уточни. Те могат да бъдат третирани като воюващи, що се отнася до Великобритания....Ние не ги пускаме в земите на нашите съюзници”

29 с.м. той отново казва: „ действията на нейните войски и тяхното поведение за измъчване и унищожение в съседните Гърция и Югославия под заповедите на Хитлер са срамни и мъчителни средства, изискващи много строги санкции.”

Същия ден, **29** септември, в парламента Антъни Идън казва: „ Действително е важно България да изтегли своите войски от Гърция и Юго-

славия и никакво примирие няма да бъде подписано с нея, докато тя не направи това.”

Лондон, 5 октомври 1944 г. – Би Би Си: „ Речите на г-н Чърчил и г-н Идън очертават нашата линия. Ние ще отказваме всякакво предложение Великобритания да гледа на България като съвоюваща. Нашето основно искане е евакуацията на българите от всички гръцки и югославски територии, като предварително условие за примирие.”

16 септември с.г. – Москва, В. Молотов прави заявление: „ Съветското правителство приема предложението на британското правителство относно искането за изтегляне на българските войски и администрация от гръцка и югославска територия в срок от 15 дни...като предварително условие за започване на преговори за примирие с България ...”

У. Чърчил: „ Условията на примирие с България все още не са подписани. Съветското посредничество по този проблем е твърде неочаквано, но ефикасно. Декларацията за обявяване на война от страна на Съветите на България беше достатъчна предпоставка България да направи извода, че трябва да насочи своята армия за унищожаването на натрапника. Великобритания и Съединените щати бяха твърде дълго във война с България и сега се присъединиха към Съветите в обвързването на условията за примирие, което предстои да се подпише.”

Из нотата на СССР за обявяване война на България, 19.00 ч., 5 септември 1944 г.: „ Повече от три години България фактически помагаше на Германия във войната против Съветския съюз... Участи на Германия е решена. Германия окончателно изгуби войната. При такъв обрат на работите можеше да се очаква, че България ще се реши да използва благоприятния момент и след Румъния и Финландия ще се откаже от прогерманската политика, ще скъса с Германия и ще се присъедини към антихитлеристката коалиция на демократичните страни. Въпреки това, българското правителство и сега... продължава да оказва пряка помощ на Германия против Съветския съюз, спасявайки нейните отстъпващи сили от преследването на Червената армия и давайки им база на българска територия, за да създадат ново огнище на съпротива от страна Германия против силите на антигерманската коалиция, както по суша, тъй и по море... Съветското правителство не може да оцени тази политика на България иначе, освен като фактическо водене на война в лагера на Германия против Съветския съюз...По силата на това, съветското правителство...скъсва всякакви отношения с България.....”

Въпреки обявената война, командващият Трети украински фронт маршал Ф.И. Толбухин излиза с „Обръщение“ към българския народ, в което се казва: „Червената армия няма намерение да воюва с българския народ и неговата армия, тъй като тя счита българския народ за братски народ. Червената армия има една задача – да разбие немците и да ускори срока за настъпването на всеобщ мир.“ Обръщението с разпространено със самолети на цялата страна.

8 септември 1944 г. След като се съобщава на Върховния главнокомандващ на Съветската армия И.В. Сталин, че българската армия не оказва съпротива, а заедно с народа посреща съветските войски, той нарежда: „Всичкото оръжие в българските войски да си остане у тях, нека се занимават с обикновените си работи и да чакат заповедта на своето правителство.“

Това е съветската окупация.

Военните кореспонденти В. Кожевников и М. Сиволубов, движейки се с предните части на Червената армия, пишат: „...това, което видяхме в България, надхвърли всички наши очаквания и дълбоко ни развълнува....Във всяко градче и село бяха издигнати триумфални арки, обвити в цветя и лозунги: „Добре дошли, наши освободители!“ Населението от ранни зори излизаше с хранителни продукти в кошници и бохчи, разполагаше се край пътя и по няколко дни очакваше идването на частите на Червената армия ...”

Това е „окупацията“ на Червената армия.

От **13 декември 1944 г.** България официално обяви война на САЩ, Великобритания и цялата антихитлеристка коалиция, от **5 септември 1944 г.** е във война със СССР, от **8 септември 1944 г.** – във война с Германия. Всъщност българската държава е във война с целия свят – с Антихитлеристката коалиция и с хитлеристка Германия. Това абсурдно състояние не може да продължава. Великобритания е смятала, че България трябва да бъде наказана за действията си. А това наказание означава нова **национална катастрофа**. Съветският съюз прави всичко възможно да се предотврати катастрофата. САЩ и Великобритания приемат ообосновените искания и на **28 октомври 1944 г.** е подписано Споразумение за примирие между САЩ, Великобритания и СССР от една страна и България от друга.

Становище на българското правителство на Отечествения фронт, изразено от ръководителят на делегацията, министърът на външните работи професор Петко Стайнов – някои основни моменти:

„ Делегацията на Българското правителство ...има съзнание за грешката, сторена в миналото от бившия режим, който е водил една противонародна политика и е извършил едно голямо престъпление, като е обявил неоправдана война на великите западни демокрации, като е допуснал да се нападнат през нашата територия съседни държави и се е отдал на една пакостна окупация, като е водил работите по такъв начин, че, нарушавайки основните задължения за неутралитет, е предизвикал дори и нашата освободителка да ни обяви война. На съвестта на целия народ тежи едно тежко престъпление, извършено от българското правителство....Но този народ не остана безучастен зрител на извършването на това престъпление от неговите самоналожители се господари и от техните господари – германците. От първия ден още, той започна една борба за съпротива, която по своите многобройни жертви, по пролятата кръв , по понесените мъчения не отспътва в нищо на страданията на ред други народи, потъпкани и завоювани от войските на Хитлер. Тази кървава страница от историята на нашия народ е, за съжаление, много малко известна навън, но тя остави дълбока следа и най-черни страдания по селата и градовете на нашата земя. Тя е, която даде сила най-после на народа и на българската войска да извърши народно въстание. Благодарение на успехите на войските на СССР и на неговите големи съюзници – Англия и САЩ – в сразяването на германците, България разкъса веригата на тази зловеща и престъпна фашистка диктатура и можа да наложи едно истинско народно управление, каквото е управлението на ОФ....И днес, кагато ние сме изправени тук, пред вас, за да съдите в наше лице делата на бившите наши управници и злодеи, които почерниха името на българския народ и го покриха със срам, тия злодеище бъдат съдени от съдилищата на този народ. “

Общите щети на България от връзките и с Германия през Втората световна война - до **9 септември 1944 г.** - възлизат на повече от **70 милиарда лева.**

В историческите документи на Р Сърбия сега е записано: „ Страшните злини, които българските окупационни единици по време на войната са причинили в Сърбия, не могат да бъдат забравени. Но не може да се забрави, че бойни единици от тази армия (след **9.IX. 1944 г.**) освобождаваха Източна Сърбия и Косово, както и ангажирането на Първа българска армия в заключителната фаза на Сремския фронт. “